

været end den, som kommer fra Udlandet, overfor hvilken det indenlandske Haandværk dog har den Fordel, at den sejler under udenlandsk Flag og kan blive kaldt udenlandsk Stads o. s. v., men naar denne Konkurrence kommer fra Udlandet, hæves disse Virkninger. Jeg har derfor altid vist Sympati for at bevare vor Kulgold, idet jeg ikke kan antage andet, end at det vil være en Hemsko for den stærkt tilslugende Storindustri, medens den kun i ringe Grad vil genere det lidet kulbrugende Haandværk. At Kul i det hele, dette udenlandske Produkt, er en arg Konkurrent for et godt dansk hjemligt Produkt, nemlig Tørv, ville alle vide, og at vore udstrakte Tørvemojer have kunnet levere et rigeligt Materiale, og at Tilberedelsen, Tilvirkningen deraf tillige vilde kunne give mange danske Hænder Bæstfæstiggelse, forekommer mig at borge for, at navnlig de ærede Medlemmer, som sætte saa stor Pris paa dansk Produktion, at de til Fordel for denne ikke nægte sig at lægge ny Gold paa andre Genstande, absolut maa have Sympati for dette Forslag, Sympati for at bevare en gammel Gold. en gammel Beskyttelse for et godt nationalt Produkt. Vigtigere end denne Konkurrence er Kullet Konkurrence overfor vort Skovbrug, særlig overfor vore Kullplantager. Der er vel i Nutiden saa virkelig store og saa sande nationale Foretagender som det at forvandle vore store golde og udstrakte Hede-, Mose- og Kullstrækninger til træbevoksede nyttegivende Arealer. Jeg behøver ikke her at fremhæve den højtærede Finansministers store Fortjenester i saa Henseende, de ere baade for almindelig bekendte og anerkendte, til at det behøves. Derimod turde jeg nok henlede Opmærksomheden paa denne store Sags mange og opofrende Venner omkring i Landet. Ganske vist staar i første Række der Hedeselskabet og Kullinspektøren, men foruden dem er der mange private, som have sat meget Arbejde og megen Kapital ind for at fremme dette Formaal. Nu er det vel givet, at vore Hede- og Kullplantagers Fremtid væsentlig maa søges i deres Brændsel producerende Egenfaber, og vil man tage al Nyttensigten bort ved at give dem en endnu skarpere Konkurrent overfor Brændslet, forekommer det mig, at man samtidig derved borttager en af de væsentligste Sporer til, at dette nationale Foretagende, som har, tror jeg, stor Sympati ikke blot i dette Ting, men ogsaa over hele Landet, fremdeles fremmes. At disse Momenter have en vis Vægt, mere eller mindre efter enhver forskellig Stilling dertil, tror jeg maaste at turde haabe paa;

men det væsentligste er dog Sagens finansielle Side, og i saa Henseende har den en dobbelt. Den ene Side har jeg allerede flygtig berørt, og jeg skal senere tillade mig nærmere at komme tilbage til den; men foreløbig skal jeg straks tage den anden Side af Sagen frem. Ved at skaffe Balance tilbeje i de Statsindtægter, der komme frem gennem Goldintraderne og mulig skaffe lidt Overskud, alene derigennem frembringes Mulighed for, at man kan komme til en Medsættelse paa Forbrugsgenstande paa andre Punkter, f. Eks. paa visse Positioner under Manufakturvarer og Metaller, en Goldsættelse, der vil ganske anderledes komme den store Befolkning, navnlig Befolkningens brede Lag, til Gode, end en Ophævelse af Kullgolden; thi man maa ikke overse, at den Kulgold, som her foreslaas, er kun 5 Ore paa 100 Pund Kul, og jeg turde nok spørge, om nogen tror, at overfor de smaa Forbrugere ikke den største Del, om ikke det hele, aldeles vil forsvinde i Mellemhandelen, noget, som overfor de mindste og fattigste Forbrugere, som købe Kul i Skæppevis, absolut maa blive Tilfældet. Den anden Side af det finansielle Spørgsmaal, som jeg som jagt allerede i Indledningen tillod mig at berøre, skal jeg dog nu komme en Smule nærmere ind paa. Jeg har vist, hvilken Betydning det havde for Statskassens nuværende Tilstand; men man behøver ikke blot at holde sig dertil, det er ligesaa vigtigt at rette Blikket hen paa de stedse stigende Krav, der stilles til Statskassen, og at de tiltage efter en ganske overordentlig Maalestok, er der vel næppe nogen her, der er blind for. Jeg skal i saa Henseende blot nævne den lange Række af forskellige Krav, som er nærmest liggende for os, f. Eks. Kravet til vort Forsvarsvesen, de mange Jærnbaneanlæg, der dels ligge i Lovforslag og dels i Projekter, den meget bekostelige Omordning af Kjøbenhavns Jærnbaneforhold, som ofte nok er blevet nævnt af den højtærede Indenrigsminister som noget, vi snart kunne vente os, de ikke mindre store, bekostelige Byggefretagender af offentlige Bygninger, hvorom der allerede foreligger Forslag, foruden mange andre Love, f. Eks. Fattigloven, og vi maa jo alle være belavede paa, at der kræves Hyldestgørelse af de store Krav paa sociale Reforme. Naar man fæster Blikket hen paa alle disse Krav, hvilke sikkert ikke kunne nægtes, og samtidig retter Blikket mod Statskassens syntende Formue, tvivler jeg ikke om, at det høje Ting vil være med til at bevare en af Statskassens nuværende største og